

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות במדבר - נשא תשפ"ג ♦ עלון מס': 114

השגחה שבועית

אשכנזי הוא מסכן!

לפעמים כדאי להקשיב להגיגים של ילד. לא פעם הוא נוגע בדיוק בנקודה שהמבוגרים מפספסים. וכך מספר לי יהודי מעדות המזרח: בבניין שלנו, רוב השכנים הם מהמוצא שלי. יש גם אשכנזים, אך הם המיעוט באזור. כולנו יהודים, ידידים, נוהגים באחוה אלו עם אלו, אולם ההגדרות בעינינו עומדות. יום אחד חגג בני הקטן יום הולדתו. הוא לבש חולצה לבנה, ובתלמוד תורה עיטרו את ראשו בכתר מתאים. באותו יום הבחנתי, כי גם בן השכנים האשכנזים לבוש כמו ילד של יום הולדת.

"אתה יודע?" סיפרתי לבני כשהוא חזר מהתלמוד תורה, "גם לילד של השכנים יש יום הולדת".

"לאיזה ילד?" הוא התעניין.

"האשכנזי", עניתי.

"מסכן שהוא אשכנזי", אמר הילד, ואני פערתי עיניים בתדהמה. הבית שלי זה המקום האחרון שבו ידברו נגד אשכנזים. אנחנו בקשר טוב עם כולם, מספרים סיפורי צדיקים גם מגדולי עדות המזרח וגם מהגדולים שמוצאם באירופה. יש לנו ספרים של צדיקים מכל העדות, ואנו מוקירים ומעריכים את גדולי הדור שליטי"א, ואת מאורי הגולה שבדורות הקודמים. ממש כאב לי לשמוע אותו מדבר כך.

ניסיתי להבין מניין הגיע המשפט הזה, ושאלתי, "למה אתה אומר ככה?"

"כי הוא אשכנזי".

"יומה אתה?"

"אני יהודי!!!"

אתה מבין? - אומר לי האב - הבן שלי באמת לא חשב שיש הגדרות של ספרדי, אשכנזי, מרוקאי. הוא ידע שיש דבר אחד: יהודי! ומי שלא יהודי, הוא גוי. הוא פשוט לא הכיר את המושג. זה היה אני, שנותרתי כבול להגדרות חסרות משמעות, ובסכלותי כינתי את השכן בתואר 'אשכנזי', במקום להזכיר אותו פשוט בשם שלו, שם של יהודי. מהות של יהודי. כולנו עמדנו יחד במעמד הר סיני, כאיש אחד בלב אחד. התורה הקדושה אומרת לנו: "אתה הראית לדעת, כי ה' הוא האלוקים, אין עוד מלבדו". במעמד הקדוש הזה נוכחנו יחדיו, בלי יוצא מהכלל.

המעמד הזה הולך ומתחדש בכל שנה. בימים אלו נכנס קו השגחה פרטית לשנה השישית שלו. קו שבו כלל ישראל מתאחדים וצועקים כאחד "אין עוד מלבדו". צדיקי דורנו מכל העדות והחוגים אומרים, שמורגש שקו זה הוא מתנה משמים, לקראת ביאת המשיח שיתגלה בקרוב ממש. נחזק את ההרגשה הזאת, כי זאת האמת: כולנו יהודים, כולנו מקבלים את התורה.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

חיים של פרנסה

אחר כך, והתפרנס במקומו בכבוד. רבי יעקב עמדין ז"ע שואל על מעשה זה: מדוע שתק הפרוש ולא ענה לו? הרי היה יכול לענות לו, שאין כאן סימן לחיסרון באמונה, הן האבות הקדושים גם כן יצאו לחוץ לארץ כדי למצוא טרף. בדברי ימי עמנו אנו שומעים על נביאים וחסידים, שיצאו לגלות כדי לכפר על עוונותיהם. ובכלל, ידוע מהארי"י הקדוש כי יש אנשים, שהקב"ה מסובב הסיבות שולח אותם לתור אחר פרנסה במקומות מרוחקים, כדי לתקן נשמות המגולגלות באותו מקום. בכל פרנסה טמונה שליחות נסתר. האדם חושב שהוא יצא להשיג אוכל, אולם באמת הוא נשלח למלא תפקיד טמיר ונעלם, לתקן עולם במלכותו יתברך.

אמנם כן, אולם הפרוש קיבל את האמת ממי שאמר. הוא חשש, שמא בדיבורו עם האמגושי הוא ישפיע ממנו, וכאשר יש חשש של השפעה מחברים לא טובים, עדיף לחזור הביתה, ולא להסתכן בשום אופן, גם אם יש רווחים נעלים מגלגולי הגלות.

הפרוש חזר לביתו והתחזק באמונתו. הוא הרוויח שני דברים: האחד, שנעשה פנוי יותר לעבודת השם, והשני, שעל ידי האמונה הרחיב את צינורות השפע, ואכן היתה לו פרנסה ברווח.

דיוק מעניין דייק ראש ישיבת פוניבז' זצ"ל בדברי רבינו: רבינו כתב על האיש בתחילת המעשה, שהיה אחד מהפרושים, ובסוף המעשה - וקיבל הפרישות מן העת ההיא, היינו, שרק אחרי שחזר לעירו נעשה פרוש וצדיק. כיצד זה מסתדר? אלא שבהתחלה הוא חשב שהוא צדיק, וראה את עצמו במעלה גדולה, ואחרי שקיבל מוסר, הבין שהוא צריך לשפר את דרכו, ושבעצם אינו צדיק כל כך. הרי לנו מוסר השכל: כל אחד רואה את עצמו אדם טוב וכשר, ואפילו צדיק; אבל כדי להתקדם צריכים לשמוע מוסר, ולעניין הביטחון, ללמוד עוד ועוד, להשקיע ולעייין שוב ושוב, וכך לעלות ולהתחזק תמיד בסיעתא דשמיא.

(מתוך שיעור 19 בשער הביטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחור בחירת השפה, או בחיוגי שיעור 02-3011904.)

כל יהודי שזוכה להתחזק בביטחון, מרוויח מנוחת הנפש ומנוחת הגוף. הוא חי באופן יותר בטיחותי, כי הוא לא צריך לנדוד לארצות רחוקות, ולא לנסוע נסיעות ארוכות שיש בהן סכנה. הוא בטוח שהקב"ה יספק לו כל צרכו במקומו, וכך הוא מאריך ימים.

רבינו מביא בפתיחה מעשה באחד מן הפרושים, צדיק עובד השם, שבמהלך עיסוקו בהשגת פרנסה לביתו, הגיע לעיר אחת, ושם ראה אדם מעובדי כוכבים, המכונה אמגושי.

אמר לו הפרוש: כמה אתם בתכלית העיוורון ומיעוט ההבנה בעבודתכם לוכבים. הרי הכוכבים הם רק שליחי הבורא יתברך, הם ממונים על המזלות ועל סדרי העולם, אולם אין להם כל בחירה בשליחותם זו, ואין כל טעם לעבוד להם. הם לא יוכלו להועיל או להזיק, אם לא ברצון הבורא, ורק חסר דעת יעבוד למקל, במקום למי שאוחז בו.

שאל אותו האמגושי: ולמי אתה עובד?

ענה לו הפרוש תשובה, שכל מילה בה מיודעת בה' ידיעה: אני עובד את הבורא,

היכול - היינו שהוא ממש כול יכול, ואין שום דבר שקשה לו, המכלכל האחד שאין יחידות

כמוהו, המטריף - שרק הוא זה שנותן פרנסה וטרף לכל אחד מהברואים, ודואג לכולם מקטון ועד גדול, מביצי כינים ועד קרני ראמים. כה התרגש הפרוש, ונתן לו לאותו

אמגושי שיעור מוסר רוחי התלהבות ורוממות. אמר לו האמגושי: פועלך סותר את דבריך.

הנך נאה דורש, אך לא נאה מקיים.

תמה הפרוש, הרי אני יהודי נאמן, מתפלל ולומד תורה, מקיים מצוות ומהדר בהן, לכבוד נותן התורה ית'. איך ייתכן לומר כך?

ענה לו האמגושי: אם כל מה שאתה אומר - אמת הוא, היה בוראך נותן לך פרנסה בעיר

שלך, ולא היית טורח לבוא אל ארץ רחוקה כזאת! בשביל מה היה לך לעשות דרך כה

ארוכה, מאמריקה הרחוקה עד מאה שערים, ולאסוף כסף ביזכרון משה? וכי הקב"ה לא

יכול לפרנס אותך שם? אם כאן בירושלים הוא יכול, בבורו-פארק הוא לא יכול!?

אהה, מילים כדורבנות! סבר הפרוש וקיבל, שתק והלך לו ושב אל ארצו, לא יצא מעירו

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מאריך ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28

מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מאוקראינה 380-947-100-633

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

יעמוד אהרן

שמי אהרן. המעשה שלי אירע לפני הרבה שנים, ביום חמישי אחד מימי ספירת העומר. באותו יום, בעודי יוצא מהבית לכיוון בית הכנסת, הנה אני חש בחשק עצום לעלות לתורה. נכנסה בי מין תשוקה אדירה לקבל עלייה, דווקא היום. זה היה כל כך חזק, שהתחלתי לחשב לאן כדאי לי ללכת: לבית הכנסת שבו אני מתפלל בדרך כלל, לא אלך היום, כי לא מזמן קיבלתי שם עלייה. אלך לבית כנסת אחר, ושם, כך אני מקווה מאוד, יסכימו לתת לי.

בהגיע זמן קריאת התורה, הגבאי מתחיל לחלק את העליות, והנה נשמע קולו בבידור: "יעמוד אהרן בן יעקב". קמתי בהתלהבות ועליתי לברך על התורה בשמחה ובהתרגשות. האנשים מסביב נראו תמהים. הם לחששו ביניהם לחישות רמות, שלא יכולתי להתעלם מהן. הבנתי שאירע כעת משהו מסעיר, שאיני מודע לו. אחרי התפילה שאלתי את הגבאי: "מה פשר הרעש שהתעורר בקהל כאשר עליתי לתורה?" ענה לי הגבאי: "כאן בבית הכנסת, יש תקנה, שבימי ספירת העומר אין נותנים עלייה למי שמספתה. אחד מהמתפללים הקבועים, שרגיל להתכבד בעלייה לתורה מדי פעם, שם לב שמפסח לא קוראים לו לעלות לתורה, וזאת מפני שהוא מתגלח בימים אלו.

בשבוע שעבר ראה אותו אדם שזהו עניין שיטתי, והוא דפק על השולחן ואמר: 'זהו. אני כבר לא בא להתפלל אתכם!' כאשר בירר הרב על מה ולמה יצא הקצף, ענה האיש במרידות: 'זה מפני שאינכם קוראים לי לעלות לתורה.'

אמר לו הרב: 'יתבוא ביום חמישי הבא, ותקבל עלייה'.

את המשך הסיפור הבנתי בעצמי: הגיע אותו יום חמישי, הגבאי יודע שעליו לקרוא לאותו יהודי, אשר שמו גם כן אהרן בן יעקב, ובדיוק באותו יום אני מקבל חשק בלתי מוסבר לעלות לתורה, רצון כזה שמעולם לפני כן לא היה לי, וגם מאז ועד היום, איני זוכר תחושה כזו. זאת בשביל שאחשב את דרכי ואגיע בדיוק לאותו בית כנסת, וברגע שהגבאי יקרא בשמו של אותו יהודי, אשמע את שמי, ובלתי שהיות אעלה לתורה.

הקהל לחשש ותמה, איך ייתכן שבשעה שקוראים ליהודי אחד, עולה יהודי אחר. חשתי אי נעימות אחרי ששמעתי את המעשה, משום שלא רציתי לעלות על חשבון יהודי אחר. אחרי התפילה ניגשתי לאותו ר' אהרן כדי לבקש ממנו מחילה. "אתה לא צריך לבקש מחילה", הרגיע אותי ר' אהרן, "לשנינו אותו שם, וזו זכותך המלאה לעלות לתורה, כשאתה שומע את שמך".

שאלתי אותו אם יש לו שם נוסף, וזה ענה: "כן. לא עדכנתי את הגבאים, ששמי המלא הוא אהרן מרדכי בן יעקב".

ראו מה נפלאים דרכי השם, שהגבאים לא קראו בשמו המדויק של היהודי, כדי שאני אעלה לתורה במקומו, וכך תישמר התקנה המיוחדת לאותו בית מדרש, כפי שנהגו בו מאז שנתייסד לכבוד שמו יתברך.

(מצי"ש פרשת אמור תש"פ, סיפור 1, מ"ס סיפור 13200. למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

ברקוד משובש

הלכתי עם בני לערוך קנייה בצרכנייה. זאת היתה קנייה גדולה. עבדנו והעמסנו, עד שהבן שלי, בחור צעיר בן ארבע עשרה, נהיה צמא מאוד, והוא ביקש לקנות בקבוק שוקו קר. הכנסתי גם את הבקבוק לעגלה, וכשהגענו לקופה העברתי אותו הראשון, כדי שבני היקר יוכל להרוות את צימאונו.

הקופאי מעביר את הברקוד, אבל הוא אינו נקלט במכשיר. מנסה פעם ועוד פעם, והתקלה נמשכת. הוא מקליד את המספרים באופן ידני, ועדיין המחשב מסרב להכיר במוצה. "מוזר", מושך הקופאי בכתפיו, "ממש לא מובן מה שקורה פה. אני מעביר מאות בקבוקים כאלו, ואף פעם אין איתם בעיות".

אנחנו מחליטים לחכות שהמחשב ישנה את דעתו, ובינתיים מעבירים את המוצרים האחרים. בסוף הקנייה, שוב מעביר הקופאי את השוקו, ושוב קורה אותו הסיפור. השוקו לא עובר, והוא נשאר בחנות.

לומדים וזוכים

מספר יהודי מארגנטינה: אני אברך כולל. לפני פסח חילקו אצלנו תלושים לקניית עשרה קילו בשר. לפני החג לא הספקתי להשתמש בהם, אך גם אחרי החג יכלו לקנות באמצעות התלוש, עד אתמול.

כיוון שלא היתה לי אפשרות לממש אותם קודם לכן, היום בבוקר התקשרתי למוכר, ושאלתי אותו אם יסכים לקבל את התלוש היום. "אם אתה מגיע תוך חמש דקות, זה בסדר", הוא אמר, "אבל אחר כך כבר לא אוכל לקבל את התלוש, כי עוד מעט אני הולך לפדות את התלושים ולקבל את הכסף".

תוך חמש דקות? לא התאים לי. אצלנו הכולל מתחיל מיד אחרי פסח, ואם יש עכשיו סדר, אני לא הולך לאחור, גם אם יפוג תוקפו של התלוש. התחזקתי שאין אדם שומע לי ומפסיד, והלכתי לכולל. רק בסיום הסדר התקשרתי לחנות ושאלתי, "אולי עדיין אפשר לקנות עם התלוש?".

המוכר עונה לי, "כן, אפשר. ה' עשה לך נס. בדרך כלל, מיד על הבוקר שאחרי החג מתקשרים אלי ומבקשים לפדות את התלושים, ואם העסקנים לא מקדימים אותי, אזי אני מקדים אותם ופונה אליהם, בבקשה שכבר יביאו את הכסף. תאר לעצמך, שבדיוק הפעם שכחתי מהעניין, וגם הם לא התקשרו. רק שנייה לפני שהתקשרת עכשיו, הם התקשרו להגיד שאביא להם את התלושים. החבילה עדיין כאן, ואתה יכול להשתמש ולקנות בכל הסכום".

ואני ידעת, שכל הסיפור הזה היה מפני שאין אדם שומע לי ומפסיד.

(יום שלישי פרשת אח"ק תשפ"ג, צהריים, סיפור 3, מ"ס סיפור 34268. למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

נסיעה טובה

מספר יהודי מביתר: שבוע לפני פסח החלטתי לצאת לקרעסטי, ולעשות שם את השבת ליד ציונו של רבי ישעי' מקרעסטיר זי"ע. לפרנסתי אני עוסק בהתקנת מזגנים, וראיתי צורך לפנות את הראש ואת המוח, לנפוש מעט לפני החג, ולהחליף אווירה לקראת ירידתם של טללי אורה בליל הסדר.

בסמוך לזמן הטיסה מתקשר אלי סוכן הנסיעות ומבקש טובה: "יש לי כאן זוג שמגיע לקרעסטי. תכננתי בשבילים הסעה עד לציון, אך לבסוף בוטלה ההסעה הזאת. הרי יש לך רכב, תוכל בבקשה לקחת את בני הזוג איתך לקרעסטיר?".

היה לי קשה לענות "כן". הרי יצאתי במטרה מוצהרת של נופש וניקוי מוח. הדרכים באירופה שקטות, חדוגניות, עשויות כבישים ארוכים ונוף שחוזר על עצמו במין מונוטוניות מרגיעה. היתה לי גם תוכנית לערוך ברכב כמה שיחות טלפון, וליהנות מפרטיות

לצטרפות למשפחת המנויים שהכניסו את אור האמונה והבטחון הביתה
חייגו כעת:
02-6246-845
או בקו השגחה פרטית
02-30-11-300 ש'לוחה 9
ניתן להצטרף גם בעמדת נדריים פולס
תחת השם "מגזין השגחה פרטית"

את שני
המגזינים
הראשונים
חינם!

הצטרפו
עכשיו
וקבלו

למה

לחכות עד שכבר לא ניתן יהיה להשלים את כל מה שפטפתם

המבצע
מחשיך
לעוד
שבוע בלבד

אחרי שסיימנו את הקנייה, אמרתי לבני, "הבה נחשב חשבוננו של עולם. זה דבר שמימי ממש, שהשוק לא עבר. למה עשה ד' ככה? תנסה רגע לחשוב, למה זה יכול להיות קשור".

הילד תופס את הראש, "ריבוננו של עולם", הוא קורא בתדהמה, "אני ממש... אבא, זה, ד' שמר עלי! אתמול היתה סעודת שבע ברכות, ונשארו כמה מנות. לקחתי הביתה מנה, וממש לפני שיצאנו לקנייה, אכלתי מהמנה הבשרית! איזה נס שהשוק לא עבר, הרי אני בשרי עכשיו!"

הפלא ופלא, איך שהקב"ה שיבש את הברקוד, כדי שבחור יהודי לא ייכשל באיסור בשר וחלב.

(יום ראשון פרשת אח"ק תשפ"ג, צהריים, סיפור 7, מס' סיפור 34222. למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

תורה מגינה ומצילה

מספר חנוך מחזור הגלילית: ביום ראשון, יום פתיחת הזמן שבישיבה הקדושה גור בחזור, עשו את דרכם מבני ברק לשיבה שני בחורים תלמידי הישיבה. הם עלו לקו 984, התיישבו במושב הראשונים שמאחורי הנהג, וניצלו את הזמן היטב. הם קיימו בהידור 'ובלכתך בדרך', ושינו יחד בעל פה דפי גמרא, כחלק מהתוכנית המיוחדת 'מזומנים', לפיה משקיעים הרבה מאוד בשינון ובזיכרון הנלמד. "אתם מפריעים לי", נשמע לפתע קולו של הנהג הערבי, "אתם עושים לי רעש באוזניים. בבקשה תעברו מקום".

הבחורים קמו ועברו כמה מושבים לאחור, והמשיכו בלימודם. הנסיעה המשיכה כסדרה, עד שהגיעו לצומת קדרים שבגליל העליון. שם התנגש האוטובוס במשאית. זאת היתה תאונה חזיתית קשה. הנהג נפצע באורח אנוש, ושני המושבים שהבחורים ישבו בהם לפני כן, נמעכו לגמרי.

הם ניצלו בזכות לימוד התורה.

(יום ראשון פרשת אח"ק תשפ"ג, צהריים, סיפור 2, מס' סיפור 34228. למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

המוסיף - מוסיפים לו

לכבוד שבת קודש, אני אוהב להעמיד נרות יפים משמן זית זך, שאורו נאה וצלול. הן כך אמרו בגמרא, 'הרגיל בנר הווין לו בנים תלמידי חכמים', והטור מפרש שיש לעשותם יפה. גם אם הדבר כרוך במחיר גבוה, אין לחשוש, שכן הרמב"ם כותב, שגם אם צריך לשאול על הפתחים ולבקש צדקה בשביל זה, ראוי אכן להשקיע את הסכום הדרוש לכך.

אני משתדל לקיים את הדברים כפשוטם, וזה כמה שנים שניסיתי כמה סוגי שמנים וכמה סוגי פתילות. גם את שמן הזית היקר של 'קבר רחלי ניסיתי, אך משום מה הוא הפיץ ריח לא נעים, ולכן חזרתי לשמן זית למאור.

לקראת פסח קניתי שמן זית למאור, אך לאחר הקנייה גיליתי שכתוב עליו: 'כשר לפסח לאוכלי קטניות'. זה היה מוזר בעיניי. מה לשמן זית ולקטניות? אמנם אנחנו לא אוכלים את השמן, ובכל זאת לא רציתי להשתמש בו בפסח. בלית ברירה קניתי שמן זית יקר לאכילה, והנה מסתבר שהשמן הקודם שניסיתי, כנראה היתה בו תקלה כלשהי, שכן בימי הפסח דלקו בביתנו נרות יפים, ללא ריח, ואורם צלול וזך להפליא.

אחרי פסח ביקשתי לקנות שמן זית לנרות, וחכמתי בדעתי, אם לקנות את השמן הזול, או את השמן היקר משמעותית, שגם בערתו נאה באופן משמעותי. לא היה לי קל להחליט, אולם עשיתי חשבון כי הוצאות שבת מרובות גם כך, קונים בשפע בשר ודגים וכל מטעמים, ובדיוק בעניין הנר אעצור?! מלבד זאת, היוקר אינו כה גדול, הן בקבוק שמן מספיק לכמה שבתות, ואם כך מדובר רק בתוספת פעוטה לכל שבוע. בסופה של מלחמה פנימית קצרה, הכרעתי לטובת השמן היקר. קניתי אותו בשמחה, והודיתי לה' על העוז ויישוב הדעת שבהם חנן אותי, ועל ההחלטה שלא לקמץ בהוצאות שבת קודש.

מי יודע? הן הוצאות שבת חוזרות, ואולי כבר מתרקם כאן איזה סיפור יפה. כעבור חצי שעה מתקשר אלי יהודי ואומר לי, "אני רוצה לתת לך סכום כסף". אני מכיר את היהודי הזה, בן קהילתנו. הוא אינו ידוע כמי שיש לו כסף, ומעולם לא הציע לי סכום גדול או קטן. "תבוא", הוא אומר לי, "כדאי לך". אני לא ממהר, והוא מתקשר שוב, "אני מחכה לך, שלא תחשוב שאני קורא לך סתם, זה סכום ממש יפה".

וכך הוא נתן לי סכום, בשווי של פי חמישים מההוצאות שהיו לי על השמן הזך שקניתי להדלקת הנר לכבוד שבת קודש.

(ער"ש פרשת תזרי"ג, איד"ש, סיפור 3, מס' סיפור 34113. למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

מושלמת. אולם

לבסוף התגברתי. אם אני

רוצה השפעה של הצדיק, לא

די לי לנסוע אליו, אלא מה טוב

לדבוק בדרכיו. הוא הרי מסר את נפשו

בשביל יהודים אחרים, נתן את כל כולו כדי

להיטיב לאחיו בני ישראל בקדושה ובטהרה,

ומה מבקשים ממני? קצת מסירות, קצת ויתור על

הנוחות הפרטית. הרי ממילא אני נוסע, ושום נזק לא

יקרה לי מהסעת יהודים יקרים לצינונו של הצדיק.

הסכמתי. הסוכן נשם לרווחה, הזוג הודה מקרב לב,

ומשדה התעופה הצטרפו אלי השניים. הדרך עברה

בשקט. בני הזוג אמרו תהילים לכל אורך הנסיעה, ורק

לקראת סיומה דיברתי קצת עם האישה. הוא סיפר לי

שהוא קבלן במקצועו, ועתה עומד הוא בשלב שלפני

אכלוס עשרות דירות, שבהן צריכים להתקין מזגנים.

"זאת בדיוק העבודה שלי", אמרתי לו, "אני מתקין

מזגנים! ביכולתי לשלוח אליך פועלים ומתקינים של

מזגנים באיכות הכי טובה".

הוא התעניין בהצעתי לפרטי פרטים, וכך סגרנו עסקה,

ממנה הרווחתי בסופו של דבר כמאתיים אלף ש"ח.

חשבתי שאני עושה חסד, חשבתי שאני נותן מעצמי

ומנחית לאחרי, אולם למעשה לא היתה זו אלא הכנה

לשפע הגדול, שהקב"ה רצה לשלוח לי.

(יום ראשון פרשת אח"ק תשפ"ג, בוקר, מס' סיפור 34216. למדור הסיפורים

הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

פי חמש

פעם חשבתי שמי שעובד - מתפרנס, ושרק אם עושים השתדלות - יש. בתחום שבו אני עובד יש תחרות גדולה, ותמיד הייתי רץ לתפוס את העבודות לפני שאחרים יקדימו אותי. בשנים האחרונות, מאז שהתחברתי לקו,

למדתי שאני לא צריך עבודה. אני צריך פרנסה. עלי לעשות השתדלות, אך אין כל צורך בריבוי השתדלות.

יחד עם זאת לקחתי על עצמי השתדלות להרבות את השפע כמו שהרב שלי אמר לי, והוא לתת לצדקה חומש מהרווחים, ואכן ברחמי ד' אני רואה חסדים גדולים מאוד.

זכיתי לחתן שני ילדים בלי הלוואות כלל, מלבד צ'ק אחת, שאותו פרעתי במזומן תוך זמן קצר.

בקהילתנו ארע מאורע מצער של שריפה, והעסקנים יצאו דחופים למגבית למען המשפחה שדירתה נשרפה. ביקשו שכל אחד מבני הקהילה יתן מאתיים שקלים. כאשר התקשר אלי המוקדן לבקש את פרטי האשראי, נתתי לו פרטים של כרטיס דיירקט, שרק אם יש כסף בבנק ניתן לשלם באמצעותו. חזרתי ואמרתי את שלוש הספרות האחרונות: 503, ובן שיחי הבין בטעות שאני מוכן לתת

503 ש"ח למגבית, והוריד סכום זה מחשבוני.

כעבור זמן מה התקשרו אלי, התנצלו על הטעות וביקשו להחזיר את העודף. אולם אני חשבתי, שאם הקב"ה זימן לי לתת 503 במקום 200, יהי כן. בוודאי תהיה תרומה זו לטובה ולברכה.

התרומה נשארה על כנה, והנה, כעבור כמה דקות התקשר אלי יהודי, וביקש עבודה בשווי של 2,500 ש"ח! התרומה היוותה חומש מהסכום הזה!

(הבטחון היומי, יום ראשון, פרשת בה"ב תשפ"ג. לשמיעת השיעור הקישו 2-0

לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישיר 02-3011905.)

חייגו כעת:

02-6246-845

או בקו השגחה פרטית

02-30-11-300 שלוחה 9

ניתן להצטרף גם בעמדת נדריים פלס תחת השם "מגזין השגחה פרטית"

הירשמו היום למגזין

שאלפים כבר נהנים

וקבלו את 2 המגזינים

הראשונים חינם

אני הבן... בני נטי, קבילתי את

המגזין וקראתי בשיקוק. זה

מוזק מיוחד ויחיבתי

אני רוצה לעשות הפעולה הזו

אנחנו מתפללים שתזכו להציא

את המגזין במדינת ישראל

בשנת 2011

למנוח: רבני ישראל

...תענע לראות את כל המשפחה,

שעל מור נשמים של התנאים

קוראים בשיקוק את המגזין ולא

מפסיקים שום סדר. מזה עשר

שנים רבות שחינו למגזין

משבוע עם חנוך אבות, בבת

בכילון עינים למגזין. הופי של

המגזין הוא בתוך האשתי שבן.

אין לזכור לזכות לכן מרגע

לראות את שירליים מצפים

בכילון עינים למגזין. הופי של

המגזין הוא בתוך האשתי שבן.

תגובות
נלהבות
למגזין
החדש

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

מישהו גרם לי נזק, והוא רוצה לפצות אותי ולשלם את מלוא הנזק. בתחילה חשבתי שלא אקח ממנו את התשלום, משום שהוא היה רק שליח מאת ה' להרע ולהזיק לי, ומשכך אין הוא המזיק, ואין סיבה לקחת ממנו את הכסף. אך במחשבה שנייה אני חושב, שמגדר ההשתדלות אני מחויב לקחת את הכסף. אשמח לקבל פתרון לשאלה זו.

שאלה מספר 65

זאת למודעי, שבהוראות למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו עשה לך רב. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון בידור בסוגיית הביטחון, אבל להוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

לפנים משורת הדין

הרב אברהם ברנהוט מבני ברק והרב אלעד שליט ממודיעין עילית: ודאי שהמזיק צריך לשלם, והכסף מגיע לך בדין. אך אם מרגישים שהמזיק לא רואה את עצמו מחויב לשלם, יש להרפות, ולא לדחוק את השעה. ומייעץ בזה הרב גמליאל כהן רבינובין מבני ברק: בפעם הראשונה שהמזיק מציע לשלם, אפשר לומר לו שמחול לו, והוא אינו צריך לשלם. אולם אם הוא מתעקש לשלם, אל יסרב.

הרב אהרון בייפוס מרכסים: בהנחה שהמזיק שגג והזיק שלא בכונה, יש בנותן טעם לומר, שאין זו מגדר ההשתדלות לתבוע נזק. ובכלל, בהנחה זו אפשר לרכוש מידות טובות, כמבואר בספר החינוך (מצוה תפ) בטעם מצוות העניקה לעבד עברי: "למען נקנה בנפשנו מידות מעולות יקרות וחמודות", ע"כ. כן הדבר לענייננו. ובוודאי קניין המידות הטובות שווה יותר מדמי הנזק.

הרב יוסף לייזרון ממודיעין עילית: במקרה שהמזיק חייב מעיקר הדין לשלם, חובה עליו מצד חיוב ההשתדלות להוציא ממנו את דמי הנזק. וזאת למדתי ממקרה דומה, הנידון בספר אמונה וביטחון לחזון איש בפרק ג' (אות טו) בעניין הסגת גבול, שאפשר לעכב את המסית גבולו בטענת "פסקת לחיותא" - שהוא מפסיק את פרנסתו ממנה הוא חי. וכותב החזו"א שם: שאפילו במציאות אינו מעכב את פרנסתו, כל הרי מוקצב לו פרנסתו מראש השנה ולא יחסר לו כלום, אך הוא מחויב לעכב מצד חוב ההשתדלות, ע"כ תורף דבריו. אמנם לענייננו יש להתנהג בשום שכל, כי לפעמים אין המזיק מחויב לשלם מעיקר הדין, והוא רק רוצה לצאת ידי חובתו, בכדי למצוא חן בעיני אלוקים ואדם. במקרה כזה אין חיוב השתדלות, ואדרבא, מהראוי להימנע מלקחת.

הרב אפרים הקשר ממודיעין עילית, הרב נפתלי קריגר מביתר עילית והרב דוד ישראל מבית שמש: התשובה לשאלה זו תלויה מאוד בגודל דמי הנזק, ובגודל מידת הביטחון של הניזוק. אם הניזוק יכול לוותר על הכסף,

מבלי שלא תישאר אצלו שום טיבה על המזיק, אז אולי הוא יכול לנהוג כך. אך באם לאו, יצא שכרו בהפסדו.

פיקודי הישרים

הרב חיים אייכנשטיין מביתר עילית, הרב יצחק כהן מחיפה, הרב שמחה אדלר ממודיעין עילית, הרב מנדל שטראוס מעפולה, הרב חיים שוויץ מבני ברק, הרב אלעזר סילבר מאשדוד, הרב שלום רוטנר מירושלים והרב זאב רוזנטל מאופקים: לפעמים הקבי"ה מסובב כל הסיבות רוצה לגרום לאדם צער, מבלי שיזיק בממונו. המזיק נשלח מהשמים, הן לעשות את הנזק והן לשלמו. כך שבלקחת דמי הנזק, אין שום פגם במידת הביטחון. יש להודות לה' על שיש מי שמשלם על הנזק.

הרב יהודה גבירצמן מבית שמש, הרב מיכאל הלוי מירושלים, הרב שלמה שמעון רוטמן מבית שמש, הרב חיים צבי גלנדאר מבני ברק, הרב אליהו בכרך מירושלים, הרב דוד אברמוביץ מירושלים, הרב אברהם הלוי מירושלים והרב דוד לייפער מירושלים: פיקודי ה' ישרים. אין שום מקום לומר, שיש חיסרון באמונה כאשר לוקחים כסף, שהתורה ציוותה על הזולת שייתן לנו. קיום מצוות התורה אלו האמונה והביטחון הגדולים ביותר. ויותר מכך, בדמי הנזק שהמזיק משלם, יש גם פן של הרתעה ולימוד לקיחת אחריות על מעשיו, שלא יהיה העולם הפקר. מוסיף בזה הרב עזריאל ברגר מבית עין הוראה ששמע מגדול אחד שליט"א: תביעת הנזק צריכה להיות כמו שתובעים חוב של הלוואה, מבלי לערב רגשות שנאה וכעס, אלא בצורה טכנית בלבד.

שאלה לעולן 116

ידועה החשיבות בסיפור סיפורי השגחה פרטית, לפרסם גדול ה' וכבודו, להודות ולהלל. אמנם יש מקרים שבהם מסיבות שונות קשה לפרסם חלק מהפרטים, כגון כשמדובר בעניין אישי, או כשחלק מהסיפור קשור למעשה טוב שעשיתי, ומיחזי כיהורא בסיפור הדברים. כיצד יש לנהוג עם סיפורים כאלו? האם בכל מקרה יש לפרסמם, או שיש מקום להימנע? ה' מביתר עילית

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-30-11-300 שעות 5:30 (לאחר בחירת השפה) | [מ]ן ההקלטה מוגבל ל-3 דקות | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189 תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת בהעלותך. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

השפעה פרטית

אני חייב להודות לכן, על האור הגדול והמבריק שהורדתם לעולם. זה אולי קצת נדוש, לומר כמו כולם את המשפט "זה שינה לי את החיים", אבל אין לי הגדרה אחרת וזו המציאות: הקו שלכם שינה לי את החיים. הרבה פעמים בעיתות לחץ אני מתקשר לקו השגחה פרטית, ומספיקה הקשבה של מספר דקות כדי להיכנס לעולם של אמונה וביטחון. אשריכם ואשרי חלקכם, ייער כוח, חזקו ואמצו, והמשיכו ביתר שאת וביתר עוז.

מצד המקובלים

בתנו כבר בת ארבע, וההתפתחות שלה מאוד איטית. כבר יותר משנתיים שאנו הולכים מרופא לרופא ומאבחן לאבחן, תולים תקוות ומתאכזבים. כל כך קשה לתאר כמה צער ויגון עברו עלינו עד כה. לפני חודשיים חתמנו הוראת קבע, להאיר את העולם באור האמונה. והנה ממש כעשיו, לראשונה מזה שנתיים, גילו ומיקדו את הבעיה, ובי"ה הילדה התחילה להתפתח בקצב מהיר. רואים בחוש, שזכות הפצת האמונה היא סגולה בדוקה ומנוסה.

מצד הנותנים

ד"ר פוסה יפריינט-גיא

הנצחה פרטית

שותפות בכל החיזוקים באמונה בכל העולמי השגחה פרטית לזכות שמואל צבי בן יטל קענדל וכל משפחתו, יוסף דב בער בן מלכה וכל משפחתו, פעטיא בת מלכה וכל משפחתה להצלחה בכל העניינים, משה בן מלכה

לדיווג הגון במהרה והצלחה בכל העניינים.

עלוניים ל-40 בתי כנסת

ליאור ושרה בני אורלי

לקניית דירה בקרוב ולכל הישועות אמונה וביטחון להודות להשם יתברך על כל החסדים ונפרט בהולדת הבן במזל טוב ורפואה שלימה לרות בת תמר שרה

יצחק יהודה בן חדוה פרידל להצלחה בלימוד התורה וירא"ש

לרפואה שלמה בגוף ונפש לחל ציון בת אודיה

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הזוהר למזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדירים לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פולס על שם חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

המעוניינים להפיק את העולן מומזנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנשי בין 13:00-15:00

פיתח והעמיד ידועה בכל שעות היממה תחזור אליכם בסיד

משלוח העולן יהיה ללא תשלום למפיעים 250 עותקים מעולה בתצוגת קבוצות חלקה 20 או עותקים במחיר משלוח בלבד

מייל לשליחת סיפורים: A023011902@GMAIL.COM

העולן יוצא לאור גם באדיש, אנגלית וצרפתית לקבלת העולן במייל 7- T023011300@GMAIL.COM

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד

אומנות התפילה

הסוד, פועל בתפילה.

יש יהודים, שכאשר הם רק לוחשים בשפתם תפילה, מיד הם נענים.

כשמבקשים ממישהו שיתפלל על חולה, הוא מבקש את השם לתפילה. האמת היא שכלל אין זקוקים לשם החולה, כי כדי לפעול ישועה, צריכים רק לדעת את סוד התפילה.

ומהו הסוד?

אמרו חז"ל (ברכות ו): "כרום זולות לבני אדם - אלו דברים שעומדים ברומו של עולם, ובני אדם מזלזלין בהן". ומסביר רש"י: "כגון תפילה שעולה למעלה".

בני אדם מזלזלים בתפילה. אומרים להם להתפלל, אז הם מתפללים. וכי מה יש להם להפסיד. הם אינם קולטים, שהם ניגשים לרומו של עולם. הם אינם יודעים, שנענוע שפתייהם מנענע עולמות עליונים.

וזהו סודה של התפילה: אם התפילה יקרה בעיניך - היא פועלת.

קבלת התפילה תלויה רק בך, לפי מידת היותה יקרה בעיניך, לפי ידיעתך את כוחה, ולפי אמונתך בזה.

טעמו ותיוכוחו, ותזכו לראות שהי' שומע שוועתנו, מאזין לקולנו ומקשיב לתפילותינו.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

הרפואה הטובה ביותר זו התפילה. בכוחה של תפילה לרפאות את כל החולים ואת כל החולאים, ולהשמיד ולבער את כל המחלות הנמצאות בעולם.

ולא רק לחולים ולמחלות, אלא לכל דבר שצריכים. לא מזמן סיפר לי יהודי סיפור מפעים: מטבעו הוא אדם מסודר, הוא אוהב שכל החפצים מונחים במקומם, שהשולחן ריק ופנוי ורצפת הבית חפה מכל דבר. ואילו בני ביתו אינם יודעים סדר מהו. הבית שלו תמיד מבולגן. הוא ניסה בכה ובכה, לדבר, להסביר, ללמד ולסדר בעצמו, אך תמיד התוצאה היתה זהה: כשחזר הביתה, קיבל את פניו בלגן מחריד. עד שתפס אומנות אבותיו בידו והתחיל להתפלל. מיני אז חל בנושא שיפור מדהים. בני הבית קלטו את הכללים, והסדר שב על כנו.

אדה. תפילה.

התפללת ונושעת? - תרשום את זה בפנקס מיוחד. תכתוב במילים פשוטות. התפללתי הצליח בעיניי זה, והצלחתי. עשה כך, ואתה מובטח שלא יעבור הרבה זמן, ותמצא בחיקך ספר עב כרס, של מופתים וישועות שאתה פעלת.

האמת היא כי התפילה היא אומנות אבותינו: אומנות שיש בה סוד, חכמה ואינה מלאכה, ומי שיועד את